

SREBRENICA - LEKCIJA IZ KOJE NIŠTA NISMO NAUČILI¹

Piše: dr. Rešid Hafizović

Austrougarska vlada je 1903. godine izvršila katastarski popis u Bosni i Hercegovini prema kojemu je, prije nepunog stoljeća, 91,1 posto bosanskohercegovačke zemlje bilo u vlasništvu Bošnjaka ili, ako baš hoćete, muslimana. Danas je taj procenat bošnjačkog privatnog vlasništva sveden na minimalnih 25 posto od ukupne površine bosanskohercegovačkog tla.

Dejtonskim mirovnim sporazumom iz 1995., snagom srpske agresije, rezultatima genocida izvršenog u BiH i bezočnim pritiskom nekih zapadnoevropskih sila, koje su u jeku agresije nad Bosnom besramno zatezale 'Judin samrtni pokrov' uključujući i „naše američke prijatelje“ s Holbrom na čelu, na tradicionalnoj bošnjačkoj/muslimanskoj zemlji u Bosni rasprostrta je i legalizirana genocidna tvorevina 'Republika Srpska'. Iako zapadnoevropska demokratija pravo privatnog vlasništva izjednačuje s pravom na život, njeni politički i vojno-strateški predstavnici u Bosni i Hercegovini, koji se često neukusno hvastaju tekovinama zapadnoevropske civilizacije, to pravo su potpuno zanemarili i 'izgubili' iz vida u mirovnim pregovorima u Dejtonu. Na to se, nažalost, nisu previše osvrtni ni bošnjački politički pregovarači, koji ili nisu znali kako je nekoć izgledala vlasnička struktura u Bosni, ili su unaprijed pristali na primjenu dvostrukih standarda koje je međunarodna zajednica provodila i danas ustrajno provodi u Bosni.

Stoga, nije trebalo proteći mnogo vremena od Dejtona do danas, a Srebrenica je već od kosmičke tragedije prerasla u suštu suprotnost svemu što je donedavno označavalo patnju, stradanje i tragediju njenih preživjelih žitelja. Tek nešto više od jednog desetljeća je prošlo od užasnog genocida koji se ondje zbio, a Srebrenica je već postala neugodan svjedok, ne toliko za one koji su ondje zločin počinili ili one koji su ga sa daljih ili bližih zemljovidnih distanci planirali i pomagali, već za one koji su srebreničkom žrtvom do sada trebali, a nisu, na neizbrisiv način žigosati savjest svakog čovjeka na planeti, bio on kriv ili nedužan, e da bi tako Srebrenica bila i ostala istinska 'kozmička tragedija' i lekcija koja se morala naučiti kako se ne bi drugima ponovila. Srebrenica je, posebice, neugodan svjedok protiv ovdašnjih, domaćih političkih i najviših vjerskih činilaca i stratega koji su svojim nečinjenjem i svjesnom ili nesvjesnom glupošću učinili sve da srebrenička žrtva bude uzaludna i neokajana. Najmanje je važno što od svega obećavanog Srebrenici je tako malo dano da su tragovi zločinačkog razaranja ondje još uvijek najvidljiviji, ali je najbolnije što je Srebrenica, nakon svega, ponižena snagom naših političkih aktivista, samozvanih nevladinih mešetara i građanskih udruženja, sit-nošićardžijskih strvinara i politikantskih manipulanata koji su na srebreničkim žrtvama, još uvijek kojekuda rasijanih i u cijelosti neotkrivenih, pravili svoje male, hude, sebične i bešćutne karijere i probitke. Zacijelo, od srebreničkog zločina gori je samo onaj strvinarski odnos najodgovornijih u ovoj državi koji, umjesto da dadnu kakvu-takvu satisfakciju žrtvama srebreničkog genocida, oni uzimaju od njih sve što može poslužiti njihovim sebičnim i besramnim ciljevima i prizemnim svrhama.

Prirodno je bilo očekivati da će svaki stranac koga međunarodna zajednica pošalje kao svoga predstavnika u ovu zemlju, štiti njene interese i prikrivati umrljanu savjest i licemjerje te iste međunarodne zajednice koja, evo i danas, besramno i bezuvjetno u svoje okrilje prima naše agresore i zlotvore, dok nas i našu zemlju pretvara u neki novi varšavski geto, u crnu rupu Balkana i tobožnje 'opasno leglo bjelačkog terorizma'. Ali nije niti može biti prirodno da naši najodgovorniji bošnjački politički dužnosnici svojim bezumnim inatom, temeljnom nesposobnošću i paktiranjem sa osvjedočenim dušmanima ove zemlje i njenih rodoljuba pristaju na

¹ „Novi Horizonti“, br. 106, juni 2008. Zenica, BiH.

zakonodavne, ekonomske i strateške standarde koji nagrađuju zločin i dodatno okrivljuju žrtvu. Ako Sud u Hagu, zaista, nije vidio ili mu ništa nije značilo toliko veliki broj ubijenih Bošnjaka i Bosanaca, masovne grobnice koje su iscertale granice genocidnog manjeg bh. entiteta, toliko silovanih žena, djevojaka i djevojčica, toliko logora smrti, tolika razaranja muslimanskih sakralnih objekata i porodičnih domova i toliki broj prognanih i raseljenih, zar to ne vide i zar to ništa ne znači ni najodgovornijim bošnjačkim dužnosnicima ove zemlje? Prirodno je da to Sud nije htio vidjeti, ali nije prirodno da mi to nismo na najbolji način umjeli predočiti. U najmanju ruku je čudno da se spor u tužbi BiH protiv Srbije i Crne Gore za agresiju i genocid vodio četrnaest godina, a da za to vrijeme nije pred Sud izveden niti jedan živi svjedok genocida, nijedan preživjeli logoraš od njih više od 50.000 preživjelih, nijedna silovana žena od njih više od trideset hiljada silovanih; van svake zdrave pameti je to da je naš tim pristao na korištenje redigovanih dokumenata koji su stizali iz Beograda, da je isključio prvobitne autore tužbe, da je odbio dobrovoljno nuđenu pravnu pomoć iz inozemstva, da je prešutio smjenu prvog čovjeka forenzičarskog tima koji je radio na otkopavanju masovnih grobnica i raspolagao sa ubojitim podacima koji su mogli biti uvršteni u dokazni materijal tužbe, i tako redom. Da i ne govorimo o našoj slabosti u smislu da ni nakon trinaest godina od genocida izvršenog u Srebrenici nismo uradili kartu genocida, iscertali put smrti, na svako javno mjesto istakli katastarsku mapu BiH koja bi svjedočila o tome na čijoj je zemlji rasprostrta genocidna tvorevina Republika Srpska, kao i mapu masovnih grobnica kojima je obilježen zemljovid ovog manjeg BiH entiteta.

Stoga je već sada jasno da ne samo srebrenička žrtva, već žrtva europskih muslimana u cjelini, u budućoj europskoj zajednici, nije i neće biti jednako vrijedna kao žrtve drugih građana Europe; da će muslimanska krv u očima Europe biti manje crvena negoli krv drugih ljudi i da će konstantno stradavanje muslimana u Europi i drugdje u svijetu biti neminovni standard s kojim se oni trebaju ili moraju pomiriti. Razlozi za to su posve jednostavni: mi smo nesposobni, razjedinjeni, nerodoljubivi, gramzivi, politički, nacionalno i strateški neuljuđeni, dok oni koji nam već danas u Bosni određuju mjeru našeg svakidašnjeg života jesu oni koji dolaze iz zemalja koje su dosljedno njegovale antimuslimansku politiku, zemalja koje su u prošlosti na ovaj ili onaj način imale nešto genocidno u svojim imperijalističkim ili inkvizicijskim pohodima na one koji su bili slabiji, kako na domorodne civilizacije Južne i Sjeverne Amerike, jednako tako i na muslimanske zemlje u Africi i Aziji. Uništenje muslimanskog kraljevstva u Andalusu i ubijanje tolikog broja muslimana združenim snagama španjolskog kralja i Katoličke crkve, koja je 1610. godine izjavila da više nema muslimanskog uha u Španiji, lekcija je iz koje ništa nismo naučili o europskoj nemoralnosti i neprincipijelnosti, i holokaust je na tlu Europe prije svakog drugog.

Kao i nakon holokausta izvršenog u muslimanskoj Španiji, tako i nakon genocida u Srebrenici i diljem Bosne nedvojbeno jasno se stavlja do znanja ovdašnjim muslimanima, koji su autohtoni europski narod ili europski muslimani, što im bitno ne pomaže niti išta znači relevantnim institucijama u Europi i na Zapadu, da se ne mogu ubuduće nadati da će njihovi životi i njihova imovina biti branjeni po istim standardima i snagom istih instrumenata moći kojim se brane životi i imovina ostalih građana Europe, koji slučajno nisu muslimani. Njima se, jednostavno, stavlja do znanja da se u svojoj, domorodnoj Europi imaju osjećati kao građani drugoga reda i, još gore, kao židovi nekoć u Aušvicu; da muslimani u BiH mogu očekivati novi genocid za narednih pedeset ili i manje godina koji će nad njima izvršiti vojska i policija manjeg bh. entiteta, čiji trajni opstanak je upravo osigurala politička nepromišljenost one bošnjačke političke opcije koja se samo deklarativno zalaže za 100 posto BiH. Oni koji budu preživjeli, bit će tek tolerirani kao neznatna vjerska skupina nalik tolikim drugim diljem Europe, jer ih, očito, Europa ne namjerava trpjeti kao organizirani i politički profilirani narod na njenom tlu.

Visoki standardi koje je postavila najnovija presuda u Hagu, u slučaju tužbe BiH protiv Srbije i Crne Gore za agresiju i genocid, za dokazivanje i definiranje genocida najbolji su svjedok tome, a ti standardi također nude i neku vrstu predujma za sutrašnje rješavanje muslimanskog pitanja u Europi koja je danas, u dvadeset i prvom stoljeću, gle paradoksa, islamofobičnija negoli ikad ranije. Njena islamofobičnost je toliko slijepa i bezumna da joj niti još jedna srebrenička tragedija neće otvoriti oči kako bi vidjela kakve će susjede imati iščeznu li muslimani sa njenog zemljovida.